

ho úvahu o lidové kultuře, neopomene však vytknout omezenost jeho působení. V pasáži o Ortegoví y Gasset sám připouští, že tentokrát dává jednoznačné a otevřené přednost výrazným individualitám a osobitému rukopisu před přesností analytického pozorování artefaktu a také to, že mu nejde o hledání originality za každou cenu, ale o sledování určité myšlenkové linie ("On the whole, Ortega is not truly a literary critic, but a critic of civilization who indulges in speculations on the decay of modern civilization that are strongly influenced by his reading of Houston Stewart Chamberlain and Oswald Spengler.")

Wellekovou zásluhou v tomto reprezentativním kompendiu je přirozená integrace literární kritiky či vědy, krátce literárněvědného bádání, do širších kulturních struktur; současně se tu však nevěnuje tak bedlivá pozornost opačnému pólu literárněvědné reality: totiž bádání o literatuře jako svébytné sféře s vlastními hodnotami. I zde se projevil posun ve Wellekové vždy jemném, detailním, přesném, znaleckém a intelektuálním uvažování o literatuře proti jeho ranějším pracím včetně slavné *Teorie literatury*, event. *Koncepcí literární vědy* (*Concepts of Criticism*).

Ivo Pospíšil

Redakční oprava:

Ve studii Miroslava Mikuláška *Mýtus jako paradigma vědomí a existence* uveřejněné v *Opera Slavica* 1, 1993 došlo přehlédnutím překlepů v textu k podstatnému významovému posunu na straně 10.

Správný text zní: A. F. Losev svého času oponoval E. Cassirerovi, podle něhož "mytologii není vlastní žádná pravdivost", a trval na tom, že "mýtus má svou mytickou pravdivost", mytickou "hodnověrnost".